

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Allegoriæ propositæ fundamenta quædam jaciuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

§. I.

*Allegoria proposita fundamenta quedam ja-
ciuntur.*

Hanc etiam loquendi figuram verbulo nobis indicavit
Apostolus, cum ad Romanos ait: *Si complantati (sive Rom: 6.*
institij) facti sumus similitudini mortis ejus: simul & resurre-
ctionis erimus. Quibus significat, debere nos, qui in bap-
tismo Christi mortem imitamur, ita illi implantari & inseri,
ut sicut in hac vita, mortis ac passionis ejus consortes facti
fuerimus; ita in altera resurrectionis illius gloriam parti-
cipemus. Expressius autem S. Ambrosius, tanquam Apo-
stoli sententiam exponeret: *Quin etiam, inquit, ut tener L. 9. in Luc:*
surgulus veteri abscissus ex arbore, in alterius fetu radicis inse-
ritur: ita populus hic sanctus, surculi veteris cicatricibus eno-
dati, in novo illo crucis ligno, tanquam gremio pia parentis
foris, inolescit. Quæ nempe tamen per se lignum aridum
erat & infructuosum, tamen ex quo Christi sanguine irriga-
ta resoruit, fructum cœpit nobis beatæ immortalitatis ad-
ferre.

Eandemq; video S. Catharinæ Senensi non semel inje-
ctam cogitationem: quippe quæ & in oratione quadam
ait; ipsum Christum corpus suum ligno crucis insevisse, &
nos ipsi Christo inferendos per passionum tolerantiam &
sanctæ desideria; ad producendos fructus vitæ. Et in qua-
dam ad B. Raymundum Confessarium suum epistola; do-
cet cor & affectus nostros in arborem crucis cum Christo ef-
se inferendos, &c. *Epist: III.*

Ex quo nobis sese confestim aperit prima atque sum-
ma hujus contemplationis utilitas. Nam si arbori crucis,
seu vitali trunco, insiti sumus; profectò non nostros, hoc
est veteris Adæ, sed Crucis sive Crucifixi, hoc est, Adæ no-
vi, fructus feremus. In hac quippe mystica insitione, quæ
agre-

Rom. II. agrestis furculus (ut in pari causa Paulus loquitur) *contra naturam* inseritur in bonam arborem, non, quemadmodum naturam comparatum est, insitivus ramulus jam poma profert sui generis, sed primævæ oblitus indolis, fructus novæ matris, à qua adoptatus est, consentaneos edere condiscit. Ut proinde qui cruci Christi velut furculus insitus & incorporatus sit, uti jam non potest nisi de crucis succo vivere, ita neque fructus nisi juxta trunci naturam, hoc est, ipsi cruci congeneres, aut Crucifixo conformes ferre. Quem etiam in sensum adduci potest, quod ait Apostolus: *Ut & qui vivunt* (tanquã insiti Christo per gratiam) *jam non sibi vivunt, sed ei qui pro ipsis mortuus est*: hoc est, non jam indolis antiquæ, sed arboris novæ fructus edant: quippe, ut sibi lib-

Ep: 4. ad Sever.

dit, *in Christo nova creatura effecti*; seu (ut vocem imitetur Paulini) ipsius succo per adoptionis beneficium medullati.

Qui autem, amabò, crucis fructus sunt? nisi quibus illa, cum eam Christus complexus est, probè onerata & coarctata apparuit; clavi, spinæ, lancea, acetum, fel, plaga, flos, sputa, nuditas, opprobria, pavor, mœror, angustia, tædium, exterior interiòrque ab omni solatio desertio? Haec enim propriæ, quantum apparet, crucis opes sunt, hæc tota istius arboris messis atque proventus.

Porro Crucifixi fructus proprios quos esse dicam? nisi heroicarum virtutum actus, quos mortalibus adhuc incognitos, instar arboris novæ, atque ex alio cælo advectæ, mundo protulit: domare carnem, refranare sensus, cupiditates frangere, horrere mollia, asperis delectari, gloriam contemptu, gaudere vexationibus, dolores amare, se ipsum odisse, inimicos diligere, voluntatem suam divino beneplacito, quicumque tandem casus incidat, plenè atque ex toto subijcere.

Peregrini, fateor, & penè etiamnum ignoti mundo illi genus fructus sunt, & rari satis apparent in terra nostra.

Nam

Nam & ipsa arbor non hujus soli aut cœli est, & seu glebæ vitio, seu culturæ neglectu, agrè nobis & malignè provenit. Quod non eò dixerim, quasi non ubique nascantur cruces; quæ etiam nullo fatu aut cultu, passim per sese proveniant; sed nos in præsentia de Jesu Christi cruce loquimur, quam eò dicimus, plerisque in locis infeliceiter succrescere, passimq; adversâ & iniquâ glebâ conflictari, quòd pauci sint mortales, qui pati ament, qui vexari & opprimi gaudeant, qui malorum suorum patientiam pio ad Christum pro se passum respectu condiant ac consecrent; qui denique spontanea & hilari passionis Christi imitatione, Christi crucem, suam faciant; aut sanè cruces suas, unde unde tandem enatas, in sanctam Christi crucem inserant, suosq; dolores ac molestias, quæcunque sint, cum acerbissimis illius doloribus, & amara passione conjungant.

Attamen huc potissimum tendet omnis ab Christi amatore suscepta mentis exercitatio, ut ei quorumvis malorum tolerantia, amore Christi atque exemplo, dulcescat deniq; & sapiat; utq; crucis fructus, quasi tempore ipso ea arbor austeritatem suam ac peregrinitatem exuerit, ipso usu nobis in assuetudinem primum & familiaritatem, tum in dulcedinem, & velut in naturam transeant. Sanè quidem, etsi priusquam Dei Filius (qui *germen Domini* ab Isaia appellatur.) infelici huic ligno insertus & concorporatus est, ipsum crucis nomen, res non dicam fatuâ atque insulsa, sed saporis erat ingratiissimi, nec erat quisquam, qui gustaret mortem istam: tamen posteaquam suo intimo amplexu Salvatorum suum illi sanguinem indidit, suum tanquam succum infudit, suo illam sapore ac suavitate impertijt; exinde crux cœpit sensibus nostris dulcescere, ipsiusq; fructus ad vescendum suaves, & aspectu delectabiles esse, ijs saltem, quibus & oculos & gustatum acuerit germana Christi dilectio.

Isai. 4.